

REVELACIONS DAVANT DEL MIRALL

Era un dissabte qualsevol. En Josep estava dret davant del mirall i, tot i que no es reconeixia del tot, tenia una sensació de pau. Lentament, intentant calmar la tremolor de les seves mans marcades pel pas del temps, es va aplicar el pintallavis, color "Pink Dream" que havia comprat aquell mateix matí "per la Cristina". La dependenta li havia dit: "La seva filla se sentirà poderosa amb aquest color", mentre ell assentia nerviós, amagant els seus veritables motius. Feia uns mesos que havia començat a explorar aquesta nova i alhora emocionant vessant, des que havia perdut la Maria per sempre. Havien estat molt feliços plegats. Tenien dues filles i, encara que no havien tornat a tenir relacions des que havia nascut la Júlia, la seva era una història d'amor, un amor d'aquell que t'acompanya per sempre, on la intimitat deixa pas a l'afecte i la convicció de saber que sempre tindràs algú al teu costat. Fins que el destí és capritxós i la malaltia esdevé una tempesta que arriba a la seva fi.

En Josep encara tenia ben guardats els vestits de la Maria dins el seu armari de fusta massissa de roure. Era una dona molt presumida, amb un estil inconfusible, d'aquelles que feien girar els caps d'admiració al seu pas. Ell sentia que el tacte i els colors d'aquells vestits que ella havia deixat enrere l'ajudaven a alleugerir el dolor de la seva absència. Aquell dia, però havia anat una mica més enllà. Primer havia obert l'armari de la Maria i havia triat un dels seus vestits preferits: un estampat floral color bordeus que a ella li agradava dur posat durant aquesta estació.

El mirall li va retornar el seu reflex. Un Josep de seixanta-cinc anys que s'havia deixat créixer els seus cabells color pebre i sal al llarg de l'últim any. Va tancar els ulls i es va veure transportat cinquanta anys enrere, quan ell tenia quinze anys i ballava sardanes a la plaça amb la colla. En aquella època no s'atrevia a reconèixer els sentiments que el cremaven per dins. Un dels seus amics, l'Esteve, era un noi atractiu amb uns ulls blaus que hipnotitzaven. Tothom li deia "el Richard Burton de Calella", i en Josep no podia evitar sentir-se com l'Elizabeth Taylor quan estava entre els seus braços, tot i que només fos en els racons foscos, entre sardana i sardana.

En Josep recorda aquells moments viscuts al seu costat amb por i tendresa alhora, ja que la llei de "Vagos y Maleantes" perseguia i castigava a tothom que sortís de la norma. Van viure la seva breu relació amb un temor constant.

El record d'aquella passió adolescent li va arrencar un somriure melancòlic. Havien passat dècades des d'aquells dies, i la seva vida havia seguit un camí diferent, un trajecte que era el que havia de ser: es va casar amb la Maria, van tenir dues filles precioses i van estimar-se i respectar-se mútuament, mentre les rutines familiars feien córrer la vida sense adonar-se d'aquesta voràgine. Ara, però, la Maria no hi era, i en Josep es trobava redescobrint una part de si mateix que havia quedat amagada en els racons més profunds de la seva ànima.

Va agafar el maquillatge que la seva dona guardava en el tocador. Mentre es posava una mica de màscara de pestanyes, tal com havia vist tantes vegades fer a la Maria, es va sorprendre de com la seva imatge canviava davant el mirall. Amb un toc de coloret a les galtes, tot semblava encaixar. No era només una qüestió d'aparença, sinó una sensació més profunda, quelcom dins seu lluitava per sortir a l'exterior amb l'esperança i la confusió d'aquell Josep amb quinze anys.

Els pensaments es barrejaven dins seu, entre el passat i el present. Com hauria estat la seva vida si hagués actuat diferent? Impossible saber-ho. Sense la Maria i als seixanta-cinc anys no hi havia lloc per al penediment, només una calma serena, com si per fi hagués trobat una part de si mateix que havia estat amagada tota la vida.

En Josep es va mirar una vegada més, va sospirar i es va imaginar sortint al carrer vestit així. Ja no ho va trobar un disbarat. Encara no sabia si seria capaç de fer-ho algun dia, però sí que tenia clar que aquell moment era seu, era la seva manera de connectar amb la seva pròpia identitat, de perdonar-se i permetre aflorar la seva llibertat, encara que fos dins de casa.

Potser, només potser, un dia, s'atreviria a fer el pas.

FLOR DE NOVEMBRE